

uddeles ogsaa til andre. Den højtærede Minister indvender, at det vilde være uheldigt, at Statens Kontrol saa ikke kunde finde Sted med Hensyn til, om Bekendtgørelserne vare optagne det tilstrækkelige Antal Gange. Jeg gad nu nok vide om den Kontrol virkelig er saa stærk. Jeg kan ikke tænke mig, at Staten — udover Kontrollen af det Personale, der er ansat — ser efter, at Annoncerne optages det rigtige Antal Gange, og jeg tror ikke, at Sikkerheden i saa Henseende er større, end den var under den gamle Ordning med „Berlingske Tidende“. Og den højtærede Minister tænker vel ikke paa Statens Kontrol overfor de Annoncer, som Statsmagten selv indrykker i Statstidende, for saa drejer det sig jo ikke om Staten som Udgiver af Statstidende, saa er det Staten som averterende i Statstidende, der passer paa Annoncerne.

Ordføreren (J. Pedersen): Jeg takker for den højtærede Ministers Oplysninger om de Skridt, der allerede ere foretagne for at skabe en bedre Balance. Det fremgaar af disse, at det utvivlsomt er en meget stor Indskrænkning af Frieksemplarerne Antal, der har fundet Sted. Om jeg ikke hørte fejl, sagde den højtærede Minister, at medens man tidligere uddelte 4100 Frieksemplarer daglig, uddeler man siden 1. April kun 392. Hvis Eksemplarerne fremtidig skulde koste det samme som hidtil fra Trykkeriet — det ville de jo ikke komme til, naar der benyttes noget billigere Papir —, vilde alene denne Indskrænkning betyde en aarlig Besparelse af omtrent 40,000 Kr., altsaa betydelig mere, end der, saa vidt jeg husker, er anslaaet paa Finansloven.

Hvad den ærede sidste Talers (Poul Rasmusen) Bemærkninger angaar, skal jeg ikke paa dette Tidspunkt komme nærmere ind paa Betragtninger over det rigtige eller det ikke rigtige i at gaa over til en Bortforpagtning. I Modsætning til det ærede Medlem, som mente, at den Omstændighed, at forskellige allerede have forespurgt, om de ikke kunde faa Statstidende i Forpagtning, tydede paa, at det maatte være en meget naturlig Vej at gaa, kan jeg ikke se, at det egentlig beviser nogen Ting. Jeg kan meget vel forstaa, at en Mand, der hører, at Statstidenden giver Underskud, siger til sig selv: der maa være en Forretning at gøre, for dette Blad kan utvivlsomt give et stort Overskud, jeg maa se at faa det i Forpagtning og tjene nogle

Penge. Men jeg antager ikke, at de, der have ønsket at forpagte Statstidenden, have været opmærksomme paa, at der gaar omtrent 50,000 Kr. til Frieksemplarer, og selvfølgelig maatte en Forpagter gaa ind under de samme Vilkaar, som hidtil have været gældende, eller i hvert Fald de Vilkaar, som Ministeren bestemte. Men saa snart der var kommet en saadan Indskrænkning i Frieksemplarerne Antal, som der nu er foretaget, vilde Bladet have givet et meget stort Overskud, og saa vilde der heller ikke være blevet talt om Bortforpagtning.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Den sidste Henvendelse angaaende Forpagtning skete til mig i Gaar Formiddags i Ministeriet i den sædvanlige Modtagelsestid, saa den kunde saa udmærket have været baseret paa den foreliggende Betænkning. Jeg tror ikke, at jeg tager fejl i, at jeg allerede for nogen Tid siden har set i Bladene en Meddelelse om, at man i Udvalget ogsaa havde overvejet Spørgsmaalet om Bortforpagtning. Jeg tør ikke sige det bestemt, men jeg har en Forestilling om, at noget saadant har staaet i et eller andet Blad; hvor det er kommet fra, ved jeg ikke.

Hvad selve Spørgsmaalet angaar, kan jeg i øvrigt henholde mig til den ærede Ordfører, naar denne sagde, at selv om der ikke havde staaet noget derom i Bladene, vilde selve dette, at Spørgsmaalet om Statstidenden var under Overvejelse af Lovgivningsmagten, ret naturligt føre til, at Folk spekulere paa, om der maaske kunde gøres en Forretning, der var god baade for Staten og den paagældende selv. Dette kunde jo tænkes, men jeg tror ikke, at det, naar man skal opfylde Lovens Bestemmelser, kan tænkes i dette Tilfælde at gaa den Vej.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslag til § 1^a af Udvalget (se Tillæg B.)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 1 (se Tillæg C. Sp. 183), saaledes ændret, §§ 2 og 3 og

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.